

— v. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący wniosku o odszkodowanie, oparty na błędnym wykonaniu przez Komisję wyroku z dnia 21 września 2017 r., *Ferriere Valsabbia i in./Komisja* (C-86/15 P i C-87/15 P, EU:C:2017:717), z naruszeniem art. 266 akapit pierwszy TFUE i art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że Komisja nie zapłaciła w pełnej wysokości odsetek za zwłokę od kwoty kary zwróconej w następstwie tego wyroku.

2. Zarzut drugi dotyczący wniosku o stwierdzenie nieważności, oparty na: naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 266 i 296 TFUE; naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 46 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; braku uzasadnienia pisma Komisji z dnia 30 kwietnia 2021 r.; naruszeniu prawa i oczywistym błędzie w ocenie.

W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że pismo, w którym Komisja odmówiła zapłaty odsetek za zwłokę, nie zostało wystarczająco uzasadnione i narusza zasady dotyczące przedawnienia.

3. Zarzut trzeci dotyczący wniosku o stwierdzenie nieważności, oparty na naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 266 TFUE oraz rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012 ⁽¹⁾.

W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że art. 85a ust. 2 rozporządzenia delegowanego (WE, EURATOM) nr 2342/2002 ⁽²⁾, na który Komisja powołała się w swoim piśmie z dnia 30 kwietnia 2021 r., nie obowiązywał już w chwili zwrotu kary, a zatem nie mógł już zostać zastosowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii 2012, L 362, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, EURATOM) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2021 r. – Ferriere Nord / Komisja

(Sprawa T-414/21)

(2021/C 401/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferriere Nord SpA (Osoppo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci W. Viscardini, G. Donà i B. Comparini)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1. a) zasądzenie (na podstawie art. 266 akapit drugi, art. 268 i art. 340 akapit drugi TFUE) od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, zapłaty 1 096 814,68 EUR (lub – tytułem żądania ewentualnego – innej kwoty ewentualnie ustalonej przez Sąd w wypadku zastosowania innej stopy procentowej niż stopa wskazana poniżej) – kwoty wynikającej z zastosowania stopy refinansowania (w wysokości 1 %) Europejskiego Banku Centralnego (BCE) obowiązującej w dniu 9 marca 2010 r., powiększonej o 3,5 punktu procentowego, za okres od dnia 9 marca 2010 r. do dnia 25 października 2017 r. (po odliczeniu kwoty 129 847,10 EUR już wypłaconej tytułem „narosłych” odsetek) – jako odszkodowania za szkody poniesione przez Ferriere Nord S.p.A. z powodu braku zapłaty (z naruszeniem art. 266 akapit pierwszy TFUE) odsetek za zwłokę należnych w związku z grzywną [nałożoną

na tę spółkę w decyzjach Komisji Europejskiej C(2009) 7492 final z dnia 30 września 2009 r. i C(2009) 9912 final z dnia 8 grudnia 2009 r.] zapłaconą tymczasowo przez tę spółkę w dniu 9 marca 2010 r. i zwróconą przez Komisję Europejską w dniu 25 października 2017 r. w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 września 2017 r. w sprawie C-88/15 P;

w związku z powyższym,

- b) zasądzenie od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, zapłaty dalszej kwoty tytułem kapitalizacji kwoty odszkodowania, o której mowa w lit. a) powyżej, poczynwszy od dnia 25 października 2017 r. (lub – tytułem żądania ewentualnego – od innej daty ewentualnie ustalonej przez Sąd) do dnia całkowitej i rzeczywistej zapłaty, którą to kwotę należy obliczyć według stopy procentowej ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla jego głównych operacji refinansowych, powiększonej o 3,5 punktu procentowego (lub – tytułem żądania ewentualnego – według innej stopy procentowej ewentualnie ustalonej przez Sąd);
2. stwierdzenie nieważności (na podstawie art. 263 TFUE) pisma Komisji Europejskiej (Dyrekcja Generalna ds. Budżetu) Ares(2021)2904048 z dnia 30 kwietnia 2021 r.;
3. w każdym wypadku obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, jeden mający na celu uzyskanie odszkodowania (1), zaś drugi – stwierdzenie nieważności zaskarżonego pisma (2).

1. Zarzut pierwszy, dotyczący bezprawności zachowania Komisji z powodu naruszenia art. 266 akapit pierwszy TFUE (oraz art. 83 rozporządzenia nr 1268/2012⁽¹⁾ lub ewentualnie art. 86 rozporządzenia nr 2342/2002⁽²⁾)
- W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że aby wykonać w pełni (w rozumieniu art. 266 akapit pierwszy TFUE) wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 września 2017 r. w sprawie C-88/15 P (którym zgodnie z art. 101 TFUE stwierdzono nieważność decyzji z 2009 r. w sprawie kontroli), Komisja powinna była zwrócić Ferriere Nord nie tylko grzywnę zapłaconą tymczasowo w 2010 r., ale także związane z nią odsetki za zwłokę, obliczone według stopy procentowej przewidzianej w art. 83 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1268/2012, czyli stopy procentowej ustalonej przez EBC dla jego głównych operacji refinansowych, obowiązującej pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, w którym przypada termin płatności, powiększonej o 3,5 punktu procentowego. Tymczasem w dniu 25 października 2017 r. Komisja zapłaciła tytułem odsetek jedynie „*narosłe*” odsetki w rozumieniu art. 90 ust. 4 rozporządzenia nr 1268/2012 jako przychody uzyskane z rachunku bankowego, na który wpłaciła tymczasowo kwotę grzywny. Brak zapłaty odsetek za zwłokę stanowi naruszenia prawa pierwotnego Unii (art. 266 akapit pierwszy TFUE), co skutkuje odpowiedzialnością pozaumowną Komisji. Kwota odszkodowania należna ze wskazanych powyżej względów powinna następnie stanowić przedmiot kapitalizacji od dnia, w którym zostały zapłacone tylko „*narosłe*” odsetki, do dnia rzeczywistej zapłaty.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 46 statutu, a tym samym art. 266 akapit pierwszy 1 TFUE (oraz art. 83 rozporządzenia nr 1268/2012 lub ewentualnie art. 86 rozporządzenia nr 2342/2002)
- W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że w piśmie z dnia 30 kwietnia 2021 r. Komisja oświadczyła, iż nie może/chce przychylić się do wniosku prejudycjalnego o odszkodowanie złożonego przez Ferriere Nord na podstawie art. 46 statutu Trybunału, ponieważ upłynął przewidziany tam pięcioletni termin przedawnienia, jako że – zdaniem tej instytucji – zdarzeniem powodującym powstanie odpowiedzialności pozaumownej (a zatem momentem rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia) była tymczasowa zapłata grzywny, co miało miejsce w 2010 r. Ferriere Nord twierdzi natomiast, że zdarzeniem powodującym powstanie odpowiedzialności jest fakt, iż w dniu 25 października 2017 r. – gdy grzywna została zwrócona w wykonaniu wyroku z 2017 r. – Komisja nie zapłaciła odsetek za zwłokę przewidzianych w art. 83 rozporządzenia nr 1268/2012, lecz zapłaciła jedynie „*narosłe*” odsetki na podstawie art. 90 tego rozporządzenia. Takie naruszenie art. 266 akapit pierwszy TFUE stanowi bezprawne zachowanie Komisji i uzasadnia jej odpowiedzialność pozaumowną, w związku z czym pięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 46 statutu zaczyna biec od momentu tego naruszenia.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii 2012, L 362, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).